ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CLAUS GULMANN της 15ης Ιουλίου 1993 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Οι προτάσεις που αναπτύσσω εν προκειμένω αφορούν δύο υποθέσεις επ' αφορμή των οποίων το Consiglio di Stato υπέβαλε στο Δικαστήριο ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα. Ενόψει του κοινού ιστορικού τους, προτίθεμαι να τις εξετάσω από κοινού, μολονότι τα νομικά ζητήματα που εγείρουν διαφέρουν.

2. Αμφότερες οι υποθέσεις άπτονται της ερμηνείας της αποφάσεως 83/396/ΕΚΑΧ, της 29ης Ιουνίου 1983, με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τη χορήγηση εκ μέρους της Ιταλικής Κυβερνήσεως διαφόρων ενισχύσεων στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα [1], και αφορούν την εγκεκριμένη ενίσχυση, ήτοι τη μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος που προβλέπεται για τις επιχειρήσεις παραγωγής δι' ηλεκτρικής ενεργείας σιδήρου και χάλυβα.

3. Οι διαφορές οφείλονται στην επιδείνωση της κρίσεως στον τομέα του σιδήρου και χάλυβα που παρατηρήθηκε κατά τις αρχές της δεκαετίας του '80. Στην αλληλουχία αυτή απαιτήθηκαν μέτρα ανασυγκροτήσεως, για την υλοποίηση των οποίων επικράτησε η άποψη ότι επιβαλλόταν ένα πλαίσιο στηρίξεως. Πάντως, το πλαίσιο αυτό όφειλε να περιοριστεί αποκλειστικώς στα όρια και τις προϋποθέσεις που καθορίστηκαν με την απόφαση 81/2320/ΕΚΑΧ, περί θεσπίσεως κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα [2], η οποία προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι οι ενισχύσεις που τα κράτη μέλη επρόκειτο να χορηγήσουν στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα γνωστοποιούνταν στην Επιτροπή, η έγκριση της οποίας και μόνον επέτρεπε την εφαρμογή των προγραμματισμένων ενισχύσεων.

4. Τον Οκτώβριο του 1981, η Ιταλική Κυβέρνηση γνωστοποίησε στην Επιτροπή την πρόθεσή της να χορηγήσει ενισχύσεις στον όμιλο Finsider και στην επιχείρηση Sisma (μέλη του Ιδρύματος για τη Βιομηχανική Ανασυγκρότηση: IRI), καθώς και σε όλους τους παραγωγούς σιδήρου και χάλυβα, η συνολική ετήσια κατανάλωση ηλεκτρικής ενεργείας των οποίων οφειλόταν σε ποσοστό κατά 50 % και πλέον στη χρήση ηλεκτρικών καμίνων, δηλαδή στις αποκαλούμενες επιχειρήσεις παραγωγής δι' ηλεκτρικής ενεργείας σιδήρου και χάλυβα. Ύστερα από μακρές διαπραγματεύσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων η Επιτροπή αξίωσε ειδικότερα τροποποίηση της ενισχύσεως που χορηγήθηκε στον όμιλο Finsider, εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση του 1983.

5. Με το άρθρο 1 της αποφάσεως, η Επιτροπή ενέκρινε, μεταξύ άλλων, την

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — Απόφαση 83/396/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, σχετικά με τις ενισχύσεις που σχεδιάζει να χορηγήσει η Ιταλική Κυβέρνηση σε ορισμένους παραγωγούς σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ 1983, L 227, σ. 24).
Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί προδικαστικών ερωτημάτων που αφορούν την ερμηνεία πράξεων εκδιδομένων στα πλαίσια της Συνθήκης ΕΚΑΧ (βλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1990 στην υπόθεση C-221/88, Busseni, Συλλογή 1990, σ. I-495).

2 — ΕΕ 1981, L 228, σ. 14.

προαναφερθείσα ενίσχυση, η οποία συνίστατο στη μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος για τις επιχειρήσεις παραγωγής δι' ηλεκτρικής ενεργείας σιδήρου και χάλυβα.

6. Η ενίσχυση συνίστατο στην ανάληψη από το Δημόσιο *μέρους* του κόστους που έφεραν οι επιχειρήσεις για την πληρωμή *ειδικού συμπληρώματος στη βασική τιμή καταναλώσεως ηλεκτρικής ενεργείας* — του αποκαλουμένου «sovrapprezzo termico» — που επιβλήθηκε για να οδηγήσει τους καταναλωτές στην εξοικονόμηση ενεργείας και στην ορθολογικότερη χρήση της, συμπλήρωμα, το ύψος του οποίου καθόριζε περιοδικώς η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών.

7. Τη χορήγηση της ενισχύσεως καθιέρωσε το decreto-legge 495, της 4ης Σεπτεμβρίου 1981, σχετικά με επείγοντα μέτρα υπέρ της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, το άρθρο 1 του οποίου, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 617, της 4ης Νοεμβρίου 1981, προέβλεπε τη δυνατότητα, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, χορηγήσεως ενισχύσεως στις επιχειρήσεις παραγωγής δι' ηλεκτρικής ενεργείας σιδήρου και χάλυβα υπό την έννοια ότι το δημόσιο ταμείο αναλάμβανε τις αυξήσεις του «sovrapprezzo termico» που αποφάσιζε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών μετά τις 31 Μαρτίου 1981.

Επί της υποθέσεως C-99/92

8. Αρχικά, οι δύο ιταλικές επιχειρήσεις Terni SpA και Italsider SpA εισέπραξαν την ενίσχυση, στη συνέχεια, όμως, οι αρχές ανακάλεσαν το μέτρο, επικαλούμενες το γεγονός ότι με την απόφαση της Επιτροπής του 1983, περί εγκρίσεως από την Επιτροπή της ενισχύσεως, αυτή μπορούσε να χορηγηθεί μόνο στους ιδιώτες παραγωγούς, ενώ οι δύο εταιρίες δεν πληρούσαν την εν λόγω προϋπόθεση. Οι δύο εταιρίες αμφισβήτησαν παρόμοια ερμηνεία της αποφάσεως.

Προς επίλυση της διαφοράς, το Consiglio di Stato ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει την απόφαση της Επιτροπής.

9. Το άρθρο 1 της αποφάσεως ορίζει:

«Οι ακόλουθες ενισχύσεις, τις οποίες σχεδιάζει να χορηγήσει η Ιταλική Κυβέρνηση στον όμιλο Finsider, στην επιχείρηση Sisma και στους παραγωγούς σιδήρου και χάλυβα των οποίων η ετήσια κατανάλωση ηλεκτρικής ενεργείας προκύπτει, κατά 50 % και πλέον, από τη χρησιμοποίηση ηλεκτρικών καμίνων, συμβιβάζονται με την καλή λειτουργία της κοινής αγοράς, στο μέτρο που τηρούνται οι όροι και οι λεπτομέρειες που προβλέπονται στα άρθρα 2 έως 5:

1. υπέρ της Finsider:

— ενισχύσεις στις επενδύσεις (...) (επιδότηση επιτοκίων κ.λπ.)·

— ενισχύσεις στη λειτουργία (...) (επιδότηση επιτοκίων κ.λπ.)·

— ενισχύσεις στην έρευνα και ανάπτυξη μέχρις ύψους 57 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρετών (LIT) (...)

2. υπέρ της Sisma:

— επιδοτήσεις εκ μέρους του IRI για την εκ νέου κεφαλαιοποίησή της (...)

3. υπέρ των ιδιωτών παραγωγών:

— ανάληψη από το Δημόσιο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico που καθορίζει η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών για την περίοδο από 31 Μαρτίου 1981 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1982 (...)»

10. Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα ερωτάται αν οι εταιρίες Terni SpA και Italsider SpA λογίζονται, με την απόφαση της Επιτροπής, ως ιδιώτες ή ως παραγωγοί του Δημοσίου, λαμβανομένου υπόψη του νομικού καθεστώτος που τις διέπει και του ότι μέρος του εταιρικού κεφαλαίου τους καλύπτει το Δημόσιο, και αν, συνακόλουθα, εμπίπτουν ή όχι στο μέτρο της αναλήψεως από το δημόσιο ταμείο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico.

11. Είναι σαφές ότι η διαλαμβανόμενη στο άρθρο 1 της αποφάσεως διάκριση των δικαιούχων της ενισχύσεως σε τρεις κατηγορίες — όμιλος Finsider, εταιρία Sisma και ιδιώτες παραγωγοί αντίστοιχα — έγινε με συγκεκριμένο σκοπό να προσδιοριστεί ποιες μορφές ενισχύσεως μπορούν να χορηγούνται στις επιχειρήσεις κάθε κατηγορίας, ενώ, επιπλέον, θεωρείται εκ προοιμίου βέβαιο ότι η σχετική διάκριση σημαίνει ταυτόχρονα ότι είναι αδύνατη η χορήγηση στις οικείες επιχειρήσεις άλλης ενισχύσεως πλην εκείνης που έχει εγκριθεί για την αντίστοιχη κατηγορία επιχειρήσεων. Το αποτέλεσμα αυτό επιβεβαιώνει το σημείο III του προοιμίου της αποφάσεως που απαριθμεί, καταρχάς, τις προβλεπόμενες υπέρ της Finsider ενισχύσεις, στη συνέχεια εκείνες υπέρ της Sisma και, τέλος, όσες προβλέπονται υπέρ του «ιδιωτικού τομέα». Η Επιτροπή είχε επισημάνει την ιδιαίτερη κατάσταση των επιμέρους τριών κατηγοριών επιχειρήσεων και ενέκρινε για καθεμία χωριστά τις ενισχύσεις που μνημονεύονταν σε σχέση με την αντίστοιχη κατηγορία. Οι ανήκουσες στον όμιλο Finsider επιχειρήσεις δεν μπορούν, επομένως, εκτός και αν αποτελούν από απόψεως εταιρικής δομής εταιρία ιδιωτικού δικαίου, να αξιώνουν «την ανάληψη από το δημόσιο ταμείο των αυξήσεων του sovrapprezzo», δεδομένου ότι το μέτρο εγκρίθηκε αποκλειστικά και μόνο σε σχέση με την τρίτη κατηγορία (παραγωγοί του ιδιωτικού τομέα). Επίσης, η Επιτροπή διευκρίνισε ρητώς στο προοίμιο ότι ενείχε σημασία ότι το Δημόσιο «έλεγχε» τις Finsider και Sisma (βλ. σημείο IV του προοιμίου).

Ενόψει του ότι είναι πασιφανές ότι, τουλάχιστον όσον αφορά τον κρίσιμο χρόνο των συναφών πραγματικών περιστατικών επί των κυρίων υποθέσεων, οι Terni SpA και Italsider SpA ανήκαν στον όμιλο Finsider, καθώς και του ότι, εξάλλου, όπως επιβεβαιώνουν οι ίδιες, οι εν λόγω εταιρίες έλαβαν την ενίσχυση που ενέκρινε η Επιτροπή υπέρ του ομίλου Finsider, νομίζω ότι δεν χωρεί αμφιβολία ως προς την ερμηνεία του άρθρου 1 της αποφάσεως υπό την έννοια ότι οι προαναφερθείσες εταιρίες δεν μπορούν να λογίζονται ως «ιδιώτες παραγωγοί» κατά την ανωτέρω διάταξη.

12. Δεδομένου ότι το ίδιο το περιεχόμενο της αποφάσεως μας παρέχει ενδείξεις επί της ακολουθητέας ερμηνείας της αμφισβητουμένης διατάξεως, δεν υπάρχει λόγος να αναζητήσουμε ερμηνευτικά στοιχεία σε άλλους κανόνες του κοινοτικού δικαίου όπου γίνεται διάκριση μεταξύ δημοσίων και ιδιωτικών επιχειρήσεων.

13. Το Consiglio di Stato υπέβαλε στο Δικαστήριο και έτερο ερώτημα ως προς το αν οι Italsider SpA και Terni SpA «κατά το μέτρο που με την προαναφερθείσα απόφαση θεωρούνται ως κρατικοί παραγωγοί, αλλ' όχι και ως δικαιούχοι των διαφόρων ενισχύσεων που έχουν εγκριθεί υπέρ της Finsider και της Sisma, υπέστησαν άνιση μεταχείριση σε σχέση με τους ιδιώτες παραγωγούς, όσον αφορά την ανάληψη από το δημόσιο ταμείο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico».

14. Το ερώτημα θεμελιώνεται στην υπόθεση ότι οι Terni SpA και Italsider SpA είναι εταιρίες μη τυγχάνουσες των προβλεπομένων για τον όμιλο Finsider και για τη Sisma ενισχύσεων, ούτε των προβλεπομένων υπέρ των ιδιωτών παραγωγών.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η υπόθεση αυτή είναι ανακριβής, εφόσον οι δύο εταιρίες έτυχαν της ενισχύσεως που χορηγήθηκε υπέρ του ομίλου Finsider.

Εξάλλου, από την αλληλουχία της υποθέσεως δεν μπορούν να συναχθούν στοιχεία επιτρέποντα να υποτεθεί ότι η Επιτροπή, εγκρίνοντας τις ιταλικές ενισχύσεις, παρέβη το άρθρο 4, στοιχείο β', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το οποίο απαγορεύει την έγκριση μέτρων ή πρακτικής που εισάγουν δυσμενή διάκριση μεταξύ παραγωγών [3]. Αντίθετα, όπως προκύπτει από το προοίμιο της αποφάσεως, η Επιτροπή διερεύνησε ενδελεχώς την ανάγκη χορηγήσεως των ενισχύσεων σε κάθε επιμέρους κατηγορία επιχειρήσεων με βάση τη μείωση της παραγωγικής ικανότητάς τους που θα απαιτούσε η αναδιάρθρωσή τους.

Επί της υποθέσεως C-100/92

15. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι η εταιρία Fonderia A., υπό την ιδιότητά της ως ιδιώτη παραγωγού, είχε δικαίωμα να λάβει την κρατική ενίσχυση που ενέκρινε η Επιτροπή και συνίστατο στην ανάληψη από το Ιταλικό Δημόσιο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico.

16. Η διαφορά μεταξύ της επιχειρήσεως και των ιταλικών αρχών άπτεται μόνο του ζητήματος αν στοιχειοθετούνταν δικαίωμα στην ενίσχυση κατά το πρώτο εξάμηνο του 1983. Η εταιρία υποστηρίζει ότι το δικαίωμά της απορρέει από τη σαφή διατύπωση του ιταλικού νόμου. Οι αρχές αρνήθηκαν τη χορήγηση της ενισχύσεως για την ανωτέρω περίοδο, υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή, με την απόφασή της, ενέκρινε την ενίσχυση μόνο μέχρι τέλους 1982.

3 — Με την απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1987 στην υπόθεση 304/85, Falck (Συλλογή 1987, σ. 871, σκέψη 27), το Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί «να εγκρίνει ενισχύσεις, η χορήγηση των οποίων θα ήταν ικανή να προκαλέσει προφανή διάκριση μεταξύ δημοσίου και ιδιωτικού τομέα».

17. Με το προδικαστικό ερώτημα επιδιώκεται η ερμηνεία της αποφάσεως της Επιτροπής, ώστε να καταστεί εφικτή η επίλυση της ένδικης διαφοράς.

18. Ο κανόνας, με βάση τον οποίο χορηγήθηκε η ενίσχυση, έχει ως εξής:

«Λαμβάνοντας υπόψη τη σημαντική επίπτωση του κόστους της ηλεκτρικής ενεργείας επί της ιταλικής βιομηχανίας του τομέα (σιδήρου και χάλυβα) (...), το δημόσιο ταμείο αναλαμβάνει μέχρι τις 30 Ιουνίου 1983 τις αυξήσεις του sovrapprezzo termico που συμφωνήθηκαν από τη Διυπουργική Επιτροπή Τιμών μετά τις 31 Μαρτίου 1981.»

Επομένως, η ανωτέρω διάταξη ορίζει

— πρώτον, ότι η ενίσχυση συνίσταται στο ότι το Δημόσιο αναλαμβάνει το ίδιο *τις αυξήσεις του sovrapprezzo termico* που συμφώνησε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών *μετά τις 31 Μαρτίου 1981,* και

— δεύτερον, ότι *η ενίσχυση χορηγείται για την κατανάλωση ηλεκτρικής ενεργείας* (...) *για την περίοδο από 6 Σεπτεμβρίου 1981* (ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της ενισχύσεως) *μέχρι 30 Ιουνίου 1983.*

Τούτο επιβεβαιώνει το γεγονός ότι το άρθρο 2 του decreto ministeriale της 26ης Ιανουαρίου 1982 ορίζει ότι «η επιστροφή στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 του παρόντος decreto συνίσταται στην απόδοση (...) των αυξήσεων του "sovrapprezzo termico" που συμφώνησε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών μετά την 31η Μαρτίου 1981 και αφορούν την κατανάλωση ηλεκτρικής ενεργείας (...) κατά την περίοδο από 6 Σεπτεμβρίου 1981 μέχρι 30 Ιουνίου 1983 (...)».

19. Με την απόφασή της, η Επιτροπή ενέκρινε «την ανάληψη από το δημόσιο ταμείο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico που καθόρισε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών από τις 31 Μαρτίου 1981 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1982».

Η απόδοση της αποφάσεως στην ιταλική γλώσσα είναι η μόνη αυθεντική.

20. Η Επιτροπή και η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζουν ότι, με βάση την έγκριση, η ενίσχυση μπορούσε να χορηγηθεί μόνο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1982, ενώ η Επιτροπή προσθέτει ότι επρόκειτο για σκόπιμη επιλογή της συγκεκριμένης θέσεως σε σχέση με το αποδεκτό ύψος της ενισχύσεως.

21. Το γεγονός ότι ο συντάκτης της αμφισβητουμένης διατάξεως και ο αποδέκτης της συμφωνούν επί της ερμηνείας της έχει ασφαλώς κάποια σημασία.

22. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι η ανωτέρω ερμηνεία συνεπάγεται σημαντικό περιορισμό της αναγνωριζομένης από τον νομοθέτη ενισχύσεως των ιδιωτικών επιχειρήσεων — μείωση κατά έξι μήνες σε σχέση με ενίσχυση που προβλέπεται μόνο για διάστημα 22 μηνών — και ότι, συνακόλουθα, σε παρόμοια περίπτωση επιβάλλεται ευλογοφανώς η σαφήνεια (των κανόνων), απόρροια των οποίων είναι ο περιορισμός.

23. Ενέχει περαιτέρω σημασία για την ερμηνεία το γεγονός ότι στις διεξοδικές αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως δεν απαντά ίχνος προθέσεως για τον κατά χρόνο περιορισμό της εφαρμογής της ιταλικής ενισχύσεως.

24. Εκείνο, όμως, που θεωρώ σημαντικότερο είναι ότι, κατ' εμέ, η διάταξη μπορεί να ερμηνευθεί μόνο υπό την έννοια ότι *δεν* περιέχει περιορισμό της περιόδου για την οποία μπορούσε να χορηγηθεί [4] η ενίσχυση, σύμφωνα με τη σαφή διατύπωση του ιταλικού νόμου.

Όπως προανέφερα, ο νόμος περιλαμβάνει δύο διευκρινίσεις ως προς το πεδίο εφαρμογής της ενισχύσεως, αναφερόμενος, αφενός, στο περιεχόμενό της, αφετέρου, στην κατά χρόνο εφαρμογή της.

Όσον αφορά το πρώτο σημείο, είναι βέβαιο ότι η ενίσχυση συνίσταται απλώς στην ανάληψη από το Δημόσιο των *αυξήσεων* του sovrapprezzo termico που συμφώνησε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών μετά από συγκεκριμένη ημερομηνία, ήτοι στην προκειμένη περίπτωση στις 31 Μαρτίου 1981, οπότε εξ αυτού καθίσταται σαφές ότι η ενίσχυση δεν αφορούσε την ανάληψη ολοκλήρου του sovrapprezzo.

Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, είναι βέβαιο ότι η ενίσχυση μπορούσε να χορηγηθεί μόνο για *περιορισμένο χρόνο,* ήτοι στην προκειμένη περίπτωση από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του κανόνα, τον Σεπτέμβριο του 1981, έως τις 30 Ιουνίου 1983.

4 — Η Επιτροπή και η Ιταλική Κυβέρνηση υπογράμμισαν ότι στην αμφισβητούμενη διάταξη της φράσεως: «από τον Μάρτιο του 1981 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1982» προηγείται ένα κόμμα, το οποίο, όπως υποστηρίζουν, καταδεικνύει ότι το προαναφερθέν χωρίο αναφέρεται στη φράση «αυξήσεις του sovrapprezzo termico» και όχι στη φράση «που καθόρισε η Διυπουργική Επιτροπή Τιμών». Δεν νομίζω ότι μπορώ να αποδώσω ουσιώδη σημασία στο επιχείρημα αυτό. Αφενός, δεν είμαι βέβαιος ότι το σημείο στο οποίο τέθηκε κόμμα μπορεί να θεμελιώσει την ανωτέρω ερμηνεία, αφετέρου, παρατηρώ ότι κατά κανόνα πρέπει να αποδίδεται σχετικά μειωμένη σημασία στα επιχειρήματα που στηρίζονται στους κανόνες στίξεως. Εξάλλου, την έλλειψη πειστικότητας του επιχειρήματος επιβεβαιώνει, νομίζω, το γεγονός ότι το Consiglio di Stato έκρινε, με τη Διάταξη παραπομπής του, ότι, ανεξάρτητα από το κόμμα, το προαναφερθέν χωρίο συνδεόταν εν προκειμένω με τη διάταξη, χωρίς να έχει καμιά λογική σύνδεση με κανένα από τα προηγούμενα χωρία.

Η αναφορά με την απόφαση της Επιτροπής στην περίοδο μεταξύ 31ης Μαρτίου 1981 και 31ης Δεκεμβρίου 1982 δεν μπορεί, κατά λογική συνέπεια, να αφορά άλλη εκτός της περιόδου που έχει αποφασιστική σημασία για τον καθορισμό της ενισχύσεως που πρέπει να χορηγηθεί — στην προκειμένη περίπτωση (της αποδόσεως) των αυξήσεων της τιμής που συμφωνήθηκε κατά την επίδικη περίοδο — αλλ' όχι την περίοδο κατά την οποία χορηγήθηκε η ούτως καθορισθείσα ενίσχυση.

Η αναφορά στην 31η Μαρτίου 1981 έχει νόημα μόνο με την αποδοχή της ερμηνείας αυτής. Εξάλλου, διευκρινίστηκε κατά τη διάρκεια της δίκης ότι το πρώτο εξάμηνο του 1983 δεν είχαν συμφωνηθεί αυξήσεις τιμών, ώστε να είναι εύλογο να εικάζεται ότι η Επιτροπή, η οποία εξέδωσε την απόφασή της στις 29 Ιουνίου 1983, αναφερόταν στην ενίσχυση που συνίστατο στην ανάληψη από το Δημόσιο των αυξήσεων τιμών που είχαν συμφωνηθεί από τη Διυπουργική Επιτροπή Τιμών κατά το διάστημα μεταξύ 31ης Μαρτίου 1981 και 31ης Δεκεμβρίου 1982.

25. Υπό το φως των προεκτεθέντων, νομίζω ότι ερμηνεύω ορθώς τη διάταξη υπό την έννοια ότι η Επιτροπή ενέκρινε την ενίσχυση, καθορίζοντας ότι αυτή καταβάλλεται, σύμφωνα με την ιταλική νομοθεσία, μέχρι τις 30 Ιουνίου 1983.

Συμπέρασμα

26. Με βάση τις ανωτέρω εκτιμήσεις, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα της υποθέσεως C-99/92:

— Το άρθρο 1 της αποφάσεως 83/396/ΕΚΑΧ της Επιτροπής έχει την έννοια ότι δεν μπορούν να λογίζονται ως «ιδιώτες παραγωγοί», κατά την έννοια της παραγράφου 3 του εν λόγω άρθρου, οι επιχειρήσεις που ανήκουν στον όμιλο Finsider.

— Από τη δικογραφία δεν προκύπτει κανένα στοιχείο ικανό να επιτρέψει την υπόθεση ότι η απόφαση της Επιτροπής ενέχει παράνομη διάκριση μεταξύ ιδιωτικών και δημοσίων επιχειρήσεων,

στο δε υποβληθέν ερώτημα επί της υποθέσεως C-100/92 να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

Το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως 83/396/ΕΚΑΧ της Επιτροπής έχει την έννοια ότι η ανάληψη από το Δημόσιο των αυξήσεων του sovrapprezzo termico επιτρέπεται και για την περίοδο μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 30ής Ιουνίου 1983.